

Bogár László: Ádám karácsonya

2020 december 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál!

A legnagyobb unokám módfelett izgalmas házi feladatot kapott a karácsonyi szünetre, azt kellene szavakba öntenie, hogy vajon miként írta volna meg Madách Imre Az ember tragédiájának elképzelt budapesti színét.

És valóban, van-e merszünk belegondolni abba, hogy miképpen ismétl?dne a Tragédia minden szín során új alakban megjelen? szellemi alapmintázata, ha a mai Budapesten élnék át mindezt f?h?sei ebben a vírus sújtotta sötét és komor adventben?

Ehhez el?ször is talán azon kellene eltöprengenünk, hogy mi is ez a szellemi mintázat, az emberi lét milyen mélységeinek milyen kihívásaira is próbál választ találni Lucifer és az els? emberpár a Tragédia különböz? színeiben. Nos, ezt a mintázatot talán úgy lehetne kifejezni, hogy az ember legpontosabb és legmélyebb meghatározása az, hogy az ember maga a meghatározhatatlanság, a mindig mássá levés. És azért ez az egyetlen „pontos” meghatározás, mert maga a létezés ilyen természet?, és lévén az ember is egy a létez?k közül, ? maga is e lét alapmintázatának a lenyomata. Igaz, tudomásunk szerint az egyetlen olyan létez?, akinek tudomása van a saját, id?ben és térben korlátozott életén túli, az id?ben és térben végtelen létezésr?l is. És hogy még bonyolultabb legyen, mindjárt hozzáilleszthetnénk ehhez Jean-Baptiste Alphonse Karr híres maximáját, miszerint plus ça change, plus c’est la même chose, vagyis minél inkább változik, annál inkább ugyanaz marad. Lucifer éppen erre építi állandó cinikus figyelmeztetését, hogy az életnek sem értelme, sem célja nincs, és nem is lehet, vagy ha mégis van, az a lázadás, a lázadás a látszólag céltalan és értelmetlen élet Teremt?jével és a Teremtés rendjével szemben. És hogy e destruktív szemléletének és erre épül? tervének szolgálójává tegye az els? emberpárt, mindjárt „használati utasítást” is ad mindehhez, amikor arra biztatja ?ket, hogy hagyjanak fel az okoskodással, „a tett halála az okoskodás”.

Az egymást váltó, egymásból következ? színekben a létezés, az emberi létezés lehetséges szervez?dési formáit járják végig ember?seink. Ám a mintázat mindenütt ugyanaz, felível?, majd összeomló remények, bármilyen lelki, erkölcsi, szellemi alapra is épülnének ezek a létszervez?dési formák, az eredmény mindig ugyanaz, a teljes kudarc. A szép és nemes (vagy inkább csak annak látszó) elvek „szövedéke mindig felfeslik valahol”, és kiderül, hogy noha az emberi lélek kedves, békés, nyugodt, megért? szeretetre vágyna leginkább, ehelyett állandósuló háborúba, kegyetlen, gyilkos, pusztító indulatba torkollik minden próbálkozás. Az antik demokrácia athéni színében kiderül, hogy a nép csak cinikus hivatkozási alap, és öntudatlan masszává gyúrva használják fegyverként a „nem létez?” sötét er?k. És akiben volna még tudás, bátorság, akarat, az is szükségszer?en elbukik e hiábavaló küzdelemben. Róma bukása megmutatja azonban, hogy „ebül szerzett jószág ebül vész el”, hogy az élvezetek végtelen tengerébe fulladnak a gátlástalan „anyagfelhalmozók”, és hogy minden nemzet támasza és talpköve a tiszta erkölcs. Ám hiába jön a kereszténység „tiszta erkölcse”, ha e „nem létez?” világer? ezt is pusztításra használja fel. Akkor jöjjön hát újra a már modernizált demokrácia, hátha tanult már Athén óta bukásaiból az ember. És hát, mint a párizsi színb?l kiderült, valóban tanult. E tanulásának legf?bb eredménye nem más, mint a guillotine, amely a hagyományos ügyetlenked? és alacsony hatékonyságú kisüzem helyébe a nagyüzemi tömeggyilkolás jakobinus terrorját hozza el az emberiség számára. Akkor tehát Párizsból menjünk tovább Londonba, ahol a jakobinusok gyilkos er?szak-energiái már nem csúfítják el az elegáns felszínt, van itt minden, szabadság, demokrácia, fejl?dés, lendület, de legf?képpen látványosságok tömege. Egész addig és annak, aki és amíg engedelmesen belesimul e rejtetten pusztító rendbe, ám azonnal megmutatja magát a rend acélkarmának gyilkos ereje, ha valaki kilép bel?le. Az így végigjárt történelem itt aztán véget is érhetne, hisz ha minden logikailag egyáltalán elképzelhet? szervez?dési mód látványosan cs?döt mondott, ugyan miben reménykedhetne még a magára maradt lélek. A végid?ket felidéz? haláltánc jelzi is, hogy az emberiség már csak látványosságra vágyó ontológiai katasztrófaturista saját temetésén. Azért tegyünk még egy próbát, gy?zködi magát a már negyvenévesen is egy aggastyán életterheit egyre elcsigázottabban cipel? Madách, lássuk, hogy egy „plusz egyedik” színben mit hozhat magával a jöv?. S ugyan mi mást hozhatna a falanszter színben, mint a mesterséges intelligencia szingularitásba torkolló mátrixvilágát zseniálisan megsejt? szerz? reményeinek végs? összeomlását.

Talán nem is egy budapesti szín kívánkozna hát ide, hanem ennek az egész globális szép új világnak és e világ Európájának a színe, amelyben, mint egy régóta túlhasznált autó olajtekn?jében a halálosan fáradt olaj szennyes sötét mocskában próbálná felismerni utolsó önvalóját a maradék emberiség. Ahol, ahogy a sláger szövege mondja, mindenki siet, mindenki megy, mindenki senkije mindenkinek. A lélek most vacog itt ebben az Istenét?l eltávolodó világban, s arra vár, hogy eljöjjön a Fény. Hogy felhangozzék a Teremt? szózata: „Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál!” De miben és miként bízhatnánk, és miért küzdenénk még itt? A magát anyának érz? örök Éva testében hordozott új életbe vetett hit mutathatná meg, hogy a keresztény európai fehér ember rádöbben, hogy unott hedonizálása így a végéhez közelít. Áldott, reményeket hozó karácsonyt kívánok mindenkinek!

(A szerz? közgazdász)

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló